

listnico najti in njegova mati ti jo je morala nazaj prinesiti. Ako bi se nama ne bila nesreča s konjem prigodila, popotovala bi bila memo tvoje sestre, brez da bi jo bila dobila.

Magda. Ves čas svojega življenja bom Bogú zató hvaležna. Denašnji dan, ki je bil pred dvema letoma najbridkéjši v mojem življenji, prinesel mi je danes največjo srečo. Takrat sem zgubila svojega možá, in danes najdem možá in brata.

Zlatárovič. A zdaj nam je treba misliti na prihodnost. To se takó uméje, da boš ti, preljuba sestra, s svojima otročičema šla z nama v Ameriko. Če bi tudi ne gledala nato, da se bo s tem želja najinega rajncega očeta izpolnila, vendar moraš iti z nama, ker to ti naklada dolžnost do tvojega možá in ljubezen do tvojih otročičev.

Magda. O preljubi brat! z največjim veseljem idem z vama. Čimu bi tudi ostajala tukaj, kjer nimam niti soródnikov niti znancev?

Zlatárovič. Tedaj je vse dobro. Jaz grem s svojo soprogo Jovano še v bližnje toplice in čez štiri tedne odrinemo v Ameriko. Tačas pripravi vse potrebno za odhód. Dal ti bom še poprej denarjev, kolikor jih potrebuješ, da vse svoje stvari v red spraviš.

Jovana. Komaj čakam, da bi bili užé na svojem dómu.

Zlatárovič. In ondú v našej. novej domovini hočemo godovati veseli dan našega snídenja, ko bomo vsi skupaj prav srečni in zadovoljni.

(Zagrinjalo pade.)

~~~~~

Poguba rodú Abenceragov.

Za časa Boabdila, poslednjega kralja mavrskega na Španjskem, sta živelá v Granadi dva plemenita rodova v zagrizenem neprijateljstvu, namreč rod Abenceragov in Zegrov. Drug na druge so ščevali kralja, dokler se na posled ne posreči Zegrom osumičiti Abencerage pri Boabdilu, češ, da so mu tajni sovražniki. Vsled tega izdajskega opomina je bil Boabdil na videz še nadalje vljuden in milostiv Abenceragom pozvavši vse može tega rodú k slavnosti v Alhambro. Sešlo se jih je vseh 84. Drug za drugim je vstopil skozi male duri v prekrasno dvorano, katerej še dan danes pravijo sobana Abenceragov; a tu je užé čakalo nanj izdajstvo in poguba. Jedva je kdo vnišel, takój so ga vlekli k mramorovemu vodnjaku ter ga ondu obglávilí. Noter do danes še stoji ta vodnjak in na belem mramorovem podu so videti zarudele škorne, pravijo neki, da so to krvave sledi onih 84 obglávljencev in se, kakor trdi ljudstvo, nikakor ne dadó izmiti. Ljudjé tudi pripovedujejo, da se tu njihovi duhovi še vedno prikazujejo o pólunoči in nobeden Španjolec ne hodi semkaj ne prekrizávši se preje ter pomolivši.

To strašno klanje se je neki zgodilo 1480. leta. Leta 1492 se je morala udati Granada z Alhambro vred kristjanom in Boabdil je pobegnil v Afriko, kder je kmalu na to poginil.